

TÉREY JÁNOS

Ősz hadjárat. Átiratok*

Minden érvényes indulat

1

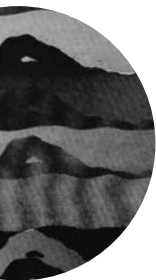
Föltartóztatnak. Visszakozni nincs mód.
Tovább csak rajtuk át, a korridor
Irányában. Fönntartás nélkül. Ott,
A rév előtt a parti őrség. Hogyha éles
Lőszert használnak: súlyos túlkapás
Lesz. – Háború előtti sláger:
Két éve nem hallottam, bár vadásztam
Mindenhol: végre zsong a wurlitzerből...
Még vesztegzár alatt vagyok; megeshet,
Hogy holnap csellel hatolok keresztül
Rajtuk. Minden érvényes indulat
Most ellenem feszül.

2

De mit tartalmaz ez az utca?

Fél hat? – Gyerünk. Be, egyre beljebb
Veszem magam. A patika,
A sarki fűszeres: gyanúk
Igazolódnak végre be,

Ahogy a megszállás előtt.
A kormányzóság este hallgat;
A kordon – „Halt, halt!” – megfeszül.
Ellenőrzés az utakon,
Habár pár destruktív elem
Miatt van az egész. – Kikérem
Magamnak, ebből én sosem
Vállaltam részt. *Nyugton legyek.*

Az őrnagy pimaszul lapoz
A személyimben: láthatóan
Bizonytalan. Már nem tehet
Be; túl mélyre ástam magam.

3

Provincia:
A lankás úton áll meg és figyel.
Nyilvánvaló hiány: itt villamos járt,
Azonkívül
Az utca neve is megváltozott
Azóta. Hinné is, megcsalta csak
Pár nehezen
Kódolható jel... Csak játszik az éter?
A vándor lép, az ösvény imbolyog.
Mi közelít
A Templomosrend omlatag kolos-
Tora felől? Vad pillanat. Megint
Lesz mit tovább-
Ragozni majd a hétórás mise
Alatt. De egyre jobban érzem, a
Szaporodó
Alattomos áskálódások itt
Csupán engem készítenek ki. Nem
Fogok bedőlni –

4

A délutáni obskúrus zshivaj,
Az enervált arcok a karzaton.

Mélysárga tónus, nyüzsgés. Maradandó
Impressziók, kihatnak elkövet-

Kező időkre. Csak lepusztult
Falikarok, rozzant lambéria:

Egykor kávéház.

Az ostromlott város csütörtök este;
Itt épp a szellemi elit veszi

Birtokba a területet. Az utcán
A helytartó emberei cirkálnak

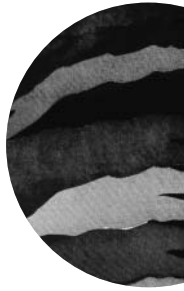
Jobbára már kedvetlenül. Alig
Maradt esélyük, hogy kitartsanak.

Bástyáinkon vértben vigyáz az őrség...
Offenzíva indul a völgy felől,

Legkésőbb reggel. Lassan készülünk
Haza. – Sűrűsödő őrzőjáratok.

A pénztári órák között

„A mézeshetekig még hányat kell aludni?”
A kisasszonyok átadják a könyvelést
És lemennek enni. Néha ez se használ.

Odalent például arról fecsegnek, mi zajlik
A Visszatért Területeken.
Esetleg erről. És közben
Kuszáltak, mert menstruálnak.

Aztán újra fölveszik a munkát. Ilyenkor
Dolgoznak, olcsóbb az éjszakai áram
(Nem fogom vitatni).

A pénztári órák alatt
Az emésztésem fölborul,
Néha mindössze meghökkenek.
– Melyikük méltányolhatná eléggé,
Hogy még bírom és ennyire?

Elégtelen az apparátus

Huzamos közelítések, barátom,
Odaférni igyekvés. A tűznél
Végre otthon leszünk.

Nem járunk messze! A karrier
Közelében kiderül (nos,
Mit szépítsem), hogy
Elégtelen az apparátus.

Délután fölkeressük
A ligetet és aránylag
Későn érünk haza.

Hagyd, kérlek!, hagyd figyelmen kívül,
Ha a program ütközik a miserenddel.

A bérlő

Ami a rovarvilágot illeti,
Tisztelet a nálam élelmesebbeknek.
Belőlem élnek, soraikat mégsem ritkítom.
Bent van a bérlő a Jobb Híján-házban,
Nem az én váram. Nem az én asztalom.
Ajtón belül, nem birtokon belül. Uralni,
Mint saját dombját a kakas?...
Vonalamon egész délelőtt ül az iker.
Határidőnaplómra telepszik a pók.

A leleményes építészek számításából
Mindig kimarad az idő vasfoga
Meg az emberi tényező. Nem az én váram.
Átléptem a küszöböt, nem érkeztem haza.
(Volna saját jószág, fölvirágoztatnám:
Kezem között arannyá válik a tulajdon.)
Álmatlan a bérlő a nyavalyás házban.
Éber helyzettudat: foglaló vagyok, aki
Csak az izmosabb behajtóknak fizet.

Ébred a bérlő a Jobb Híján-lakásban,
Nem takarítja, nem csinosítja: minek?
(Becsések egyedül az otthonról hozott relikviák,
Mint ólomkristály tálak, törhetetlenek.)
Formálhatnám önképemre,
Hogyha váram lenne. Arcképcsarnok
Népesítené be csupasz falait.
Mossa kezeit a bérlő. Irgalomból
Letelepített nomád,
Lenullázza és lelakja,
Lábtörlőnek használja otthonát.

Egy ízeltlábú virraszt

I.

Cég, első nap, fogadtatás:
Túl kedvező... Belép a képbe

Pár árnyékos figura. Mégse
Szeplőtelen fogantatás.

II.

Mocskolóival szembesül
És enyhén émelyeg (de nem hány).

A sovány törzs betegesen ráng
Boldogtalan tengely körül.

A tudomány mai állása

És le volt adva a neve a portán.
És úthenger volt a meghallgatáson.
Ugyanaznap elfoglalta asztalát.

A képernyővel szemközt: Feszít Ferenc.
Azonnali belépéssel irodista – táguló
Hatáskörrel, túl a próbaidőn.
Órát lehetne igazítani hozzá.
Bármilyen anyagot rálőcsölhetsz,
Határidő előtt szállítja az anyagot.
Nyolc óra agymosás.
Gépe lefagy, mielőtt menthetné a menthetőt.

Nem valami jajde fiatal már.
Szeme alatt tíz húzós év karikái.
A nyár dereka változást hozott,
Meggolgozta arcát
Sápadt alapozóval és lila irónnal.
Asztalán az „ilyen volt, ilyen lett”-fotók.
A baloldali képen szabad ember,
Aki leleménnyel rövidíti meg a hosszúnapot.
Sodrásban lubickol, frissen-fitten kerül a partra....

„Mutasd magad... Nem vagy a régi.
Nem voltál te mindig ilyen.
A szabadság ára tisztos összeg,
Kicsit karcsú mégis, ha mozgásterünk odavan.
Ferenc, még benned van a régi spiritusz,
A régi szívbajos vagy, mámoros nosztalgiás.
Aztán mi lesz, hogyha egyszer csak elillan
Véredből a hév,
Mint ásványvízből a napon a szénsav?”

Négy etűd

Exkluzív vacsora

Önt elkápráztatja az este fénye,
De érzi, hogy kevés, amit ahhoz tesz.
Szobalány és inas, pár néma hosztesz.
Milyen előkelő, ahogy kioszt. Ez
Már díjazandó. Ó, csitulna végre.

Operett

Szembesítés.
Egyetlen parttalan
Jelenet (a férfi arcán
A tettlegesség kivehető
Jelei). Megfürdet melegében,
Eláztat, ízekre bont a vita.

Egy úrleánynak

Noha csupa baljós kulissza:
Szobád a lüktetést fölissza.
Elvégre te sem vagy klarissza,
Nem táncolsz semmiképp se vissza.

Veszélyes kreáció

Uram, ajánlata kíváncsivá tesz.
A beadvány, mit titkárom élém tett,
Még itt hever. („Ez az alkalmi vátesz
A Legfőbbik Lant nyomába sem érhet.”)
Minden szava fölingerel, kivált ez:
„Barátom!...” Dobja ki a hű személyzet!
Huhh... Kezemből kihull a nyári lektűr,
Mit magamfajta félórára megtűr.

* Verseimet gyűjtöm össze. Nem valamennyit, ilyen kegyes egykori magamhoz és ilyen kegyetlen jelenlegi olvasóimhoz nem lehetek. De csaknem az összeset, amelyik valaha saját kötetben szerepelt. Némelyik vers természetesen végleg fönnakadt a rostán. Sok költemény elgondolkoztatott. Kidobjam-e a őket kosárból? Utólag is kedvelem anyagukat, de nem szeretem korabeli kidolgozásuk módját. Szövegükre úgy tekintettem, mint nyersanyagra a vágóasztalon. Ezekből az alapos átdolgozással megmenekült versekből válogattam össze egy csokorra való. Eredetijük 1988 és 1998 között született Debrecenben és Budapesten.

Budapest, 2012. december 8.